

at forſætte denne Kamp, den kryber til Korſet og faar at lære, at man paa Tmantſloven ikke kan ſige Nei til, hvad man ikke har Lyſt til at bevilge, ſaa tager Regjeringen det alligevel, og ſaaledes vil det ogsaa gaa paa det øvrige Lovgivningsomraade. Saa bliver Oppositionen ſureret, og ſaa indtræder der bedre og, ſom man kalder det, ſjundere Tilſtande paa Grundlag af det Forfatningsbrud, man onſter. Jeg tror, man ſkal vogte ſig for en ſaadan Illuſion. Det ſker ikke! Det er ganſte viſt ikke forunderligt, at en Preſſe, der ikke mere repræſenterer den offentlige Mening, har Inter-eſſe i at roſe og anbefale ſaa ſtrappe og fredſforſtjrende Forholdsregler ſom muligt, thi det er jo muligt, at det kan hjælpe paa Abonnementsprotokollen, men ingen beſindig Mand her i Landet maa gjøre ſig nogen Illuſion i den Retning. Thi i det Dødelik Regjeringen nu driver os ud i Tilſtande, hvor der ingen Lovlige Bevillinger er, ſaa vil den Tid blive ſen, inden vi komme tilbage til Lovlige Tilſtande. Den Smødekomen, Folkethinget viſte den 8de November 1877, vil det ikke viſe Regjeringen igjen, thi hvis det ſker, ſom nu anbefales fra Regjeringens Side, har man ikke blot modtaget en langt haardere og grovere Krænſtelse af ſin Ret denne Gang, men man har ogsaa ſet Beviſerne paa, hvor lidt man kan bygge paa Forſikringer fra Regjeringens Side om, at Smødekommen fra vor Side vil blive beparet med Smødekommen fra den anden Side. Og en ſaadan Politif behøves heller ikke. Regjeringen og dens Benner maa huſte, at Forholdene her i Landet ere væſentlig anderledes, end de vare for ti Aar ſiden. Den offentlige Mening er langt mere klar over, hvem der nu har Ret og Uret, end den var for ti Aar ſiden. Den offentlige Mening her i denne By, i Kjøbenhavn, vil have et alvorligt Ord at tale med om Landets Udvikling. Denne Regjering har før taget mer end tilbørligt Henſyn til den, men den offentlige Mening her er ikke mere paa Regjeringens Side. Der ſtabes intet Omſlag i Stemningen paa det Omraade; det nytter ikke noget, der ſker af den Grund intet Omſlag i Stemningen, jeg ſer ikke, hvad der ſulde bevæge Stemningen til at forandre ſig. Tror Regjeringen og dens Benner

virkelig, at det vil ſkræmme Befolkningen, at Regjeringen begaar den Ulovlighed, der trues med, eller at vi komme ud i ſaa-danne Tilſtande? Tror man virkelig ikke, at Befolkningen, ligesom den med fuld Ro holdt ud i Tiden før 1848, indtil Tiden kom, og Seiren blev vunden helt ud, vil gjøre affurat det Samme igjen, og at Reſultatet vil blive affurat det ſamme ſom i 1848, men at Betingelſerne ville blive meget haardere end i 1848. Der er Ingen, der vil være i Tvivl om, at det, der ſker nu fra Reaktionen Side, er det aabne og klare Grundlovsbrud; Ingen vil tvivle derom. Det vil ikke hjælpe Reaktionen, at den kjører op med alle de Fortolkninger og Fordreielſer af Grundloven, den er i Stand til at ſtille op. En ſaadan Paafand om, at Grundloven ſkulde hjemle Ret for Regjeringen til at tage de Bevillinger, ſom den ikke kan faae Thingets Samtykke til, kan ingen Lomme-prokurator i hele Danmark faae Folket til at tro er en grundlovsmæssig Paafand. Nei, Reſultatet vil kun blive Foragt for dem, der ſøge at dække Grundlovsbrud ved Fortolkninger, blive Harm og Forbittelse i vide Kredſe i Landet mod dem, der ere Skyld i, at vi ere komne udenfor Grundloven. Ingen Rigsretsdom vil nogenſinde kunne hjælpe Regjeringen der. Taber den ſin Sag, er det en Selvfølge; vinder den ſin Sag, maa Regjeringen ikke tro, at ſelv en Rigsrets-friſkendelse efter den Maade, hvorpaa Regjeringens eget Blad har betegnet Rigsretsdommernes Stilling, nogenſinde vil kunne dække denne Regjering, derſom den bryder Forfatningen og driver os ud i Tilſtande af en ſaadan Natur; der vil lige overfor, hvad der ſker, blive ſluttede Enighed hos alle ærlige Folk i Landet. Men der er jo ingen Tvivl om, at de Tilſtande, vi ſaaledes komme ind i, ere alvorlige, ſorgelige Tilſtande; det er ikke Noget, vi onſte, og naar jeg her har fremſtillet dem og malet dem ſaa mørkt ſom vel muligt, og naar de ogsaa ere omtalte i den Henvendelse til Kongen, ſom ligger før til Beſlutning, er det virkelig ikke for at tue ærede Modſtandere, at det ſker fra vor Side; paa ingen mulig Maade (Afbrydelse af Brix). Det ærede Medlem ſiger Broderkrig. Ja det ærede Medlem vil dog vel ikke være ſaa naiv at ſlutte ſig til den Preſſeagitation, der der-